

AZ OLIMPOSZ

HŐSEI 2. RÉSZ

NEPTUNUS FIA

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

NEPTUNUS FIA

AZ OLIMPOSZ HŐSEI
2. RÉSZ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2015

*Beckynek,
aki megosztotta velem szentélyemet Új Rómában,
és akit még Héra sem tudna elfeledtetni velem.*

I. ✦ PERCY

AKÍGYÓFRIZURÁS HÖLGYEK kezdtek határozottan idegesíteni Percyt.

Három nappal ezelőtt meg kellett volna halniuk, amikor a Napa Áruházban rájuk zúdított egy rekesz tekegolyót. Két nappal ezelőtt szintén be kellett volna krepálniuk, amikor Martinezben áthajtott rajtuk egy rendőrautóval. Ma reggel pedig tutira be kellett volna adniuk a kulcsot, amikor lenyakazta őket a Tilden Parkban.

Akárhányszor nyiffantotta ki őket, és váltak porrá, gonosz, nagy porcicákként újra összeálltak. Képtelen volt lerázni őket.

Elérte a hegycsúcsot, és megpróbált levegőhöz jutni. Mikor ölte meg őket utoljára? Talán két órája. Ennél tovább nem maradtak halottak.

Az elmúlt napokban alig aludt valamit. Azt ette, amihez hozzájutott: automatából vett gumimacikat, száraz kifliket, sőt, még egy gyorséttermi burritóra is ráfanyalodott, amivel személyes igénytelenségi rekordot állított fel. Ruhái szakadtak, égettek és szörnyeslejmeseek voltak.

Eddig is csak azért húzta, mert a kígyófrizurás hölgyemények – akik magukat gorgóknak titulálták – szintén képtelenek voltak végezni vele. Karmaikkal nem tudták felsérteni bőrét, foguk beletört húsába, ha megharapták. De Percy már nem sokáig menekülhetett. Tudta, hogy a kimerültségtől hamarosan összeesik, és

akkor, akármilyen nehezen lehet is megölni őt, a gorgók megtalálják majd a módját.

Hová meneküljön?

Körbenézett. Normális körülmények között élvezte volna a kilátást. Balról arany hegyek hullámoztak a szárazföld belseje felé, amiket tavak, erdők és tehéncordák foltoztak. Jobbról Berkeley és Oakland síksága húzódott, nyugati irányban. Városok hatalmas saktábláit látta maga előtt, amelyek lakói nem örültek volna, ha reggelükbe belerondít egy koszos félisten és két szörny.

Még nyugatabbra a San Francisco-öböl párállott ezüstösen. Mellette San Francisco városa állt, nyakig ködben, csak a felhőkarcoló csúcsai és a Golden Gate híd teteje látszott ki belőle.

Meghatározhatatlan szomorúság telepedett Percy szívére. Valami azt súgta neki, járt már San Franciscóban. A város mintha Annabethhez kapcsolódott volna, az egyetlen emberhez, akire emlékezett múltjából. De még a róla szóló emlékei is bosszantóan homályosak voltak. A farkas azt ígérte, újra láthatja a lányt, és az emlékei is visszatérnek majd – *feltéve, ha* sikeres lesz az útja.

Próbáljon meg átkelni az öblön?

Csábító lehetőség. Érezte az óceán vibráló erejét. A víz mindig újraenergizálta. Erre két nappal ezelőtt jött rá, amikor a Carquinez-szorosnál megfojtott egy tengeri szörnyet. Ha eléri az öblöt, talán összeszedi magát, és vízbe fojthatja a gorgókat is. De a part legalább három kilométerre feküdt, és át kellett hozzá szelnie a várost.

Más oka is volt a habozásra. Lupa, a nőstényfarkas arra tanította, hogy élesítse ki érzékszerveit, és bízson az ösztöneiben, amikor délre vezették. Beépített radarja most örülten csipogott. Utazása a végéhez közeledik. Talán éppen itt ér majd véget. De hogyan lehetséges ez? A hegytetőn nem volt semmi.

Megváltozott a szélirány. Percy orrát megcsapta a hullók keserű szaga. Százméternyire a lejtőn valami zörgött a fák között: ágak recsegttek, levelek zizegttek, sziszegés hallatszott.

A gorgók.

Percy megint azt kívánta, bárcsak kevésbé lenne jó szaglásuk. A gorgók azt mondták neki, hogy messziről kiszagolják őt – mert félisten, egy régi, római isten csemetéje. Percy mindennel próbálkozott: meghempergett a sárban, átgázolt a patakon, még illatosítót is dugott a zsebébe, amitől olyan illata lett, mint egy új autónak. De a félistenzagot, úgy tűnik, nehéz elnyomni.

A csúcs nyugati széléhez lépett, de az oldala túl meredek volt. A harmincméteres szakadék egy hegyoldalba épített társasház tetőjénél végződött. Tizenöt méterre az épülettől út bukkant ki a hegyből, és Berkeley felé kanyargott.

Nagyszerű. Nincs más út lefelé. Sikerült sarokba szoríttatnia magát.

Autók haladtak San Fracisco felé, és Percy azt kívánta, bárcsak az egyikben ülhetne. Aztán rájött, hogy az út átvág a hegyen. Vagyis egy alagút van a lába alatt.

Belső radarja most kergült meg csak igazán. Jó helyen volt, csak túl magasan. Meg kell néznie azt az alagutat. Le kell jutnia az útig – méghozzá sürgősen.

Ledobta hátizsákját. Szerencsére a Napa Áruházból sikerült újítania néhány cuccot: egy hordozható GPS-t, egy tekerics ragasztószalagot, egy öngyújtót, egy pillanatragasztót, egy kulacsot, egy kempingmatracot, egy panda-párnát (pont olyat, mint a reklámban) és egy svájci bicskát. Tehát szinte minden eszköz a birtokában volt, amire egy modern félistennek szüksége lehet. De semmije nem volt, amit ejtőernyőként vagy szánként használhatna.

Két lehetőség közül választhatott: vagy egy harmincméteres halálugrás, vagy a hegyen marad, és összecsap a gorgókkal. Mindkét lehetőség rossz volt.

Káromkodva előhúzta zsebéből a tollát.

Amikor Percy lecsavarta a hétköznapi golyóstoll kupakját, a toll ragyogó bronzkarddá nőtt a kezében. Pengéje tökéletesen volt súlyozva. Bőrrel borított markolata úgy illett a kezébe, mintha direkt neki tervezték volna. A kard keresztvasán görög felirat látszódott, „Anakluszmosz”, vagyis *Árapály*.

Amikor két hónappal ezelőtt – vagy még több? Már maga sem tudta – felébredt a Farkas Házban, a kard ott volt a kezében. Egy leégett házban tért magához, az erdő közepén. Narancssárga pótlót, rövidnadrágot és egy nyakláncot viselt, amelyre furcsa agyaggyöngyöket fűztek fel. Árapályt a markában szorongatta, de Percynek fogalma sem volt, hogyan került az erdőbe, és az is csak halványan derengett, hogy ő kicsoda. Mezítláb volt, fázott, és semmit sem értett. Aztán jöttek a farkasok...

Ismerős hang szólalt meg mellette, és visszarántotta az emlékezésből:

– Megvagy!

Percy hátraugrott, és majdnem lezuhant a szirtről.

A mosolygós volt az. Stex.

Na, jó. Igazából nem is így hívták. A diszlexiás Percy szeme előtt táncolni kezdtek a szavak, ha el akart olvasni valamit, és a Bargain Martban is félreolvasta a gorgó „Sztheinó vagyok, miben segíthetek?”-jelvényének feliratát, és azt hitte, Stexnek hívják.

Virágmintás ruhája fölött továbbra is zöld Bargain Mart-melényt viselt. A felsőteste alapján kisnyugdíjasra tippelt volna az ember fia, de ha lejjebb kalandozott a tekintete, megakadt a szeme a kakaslábakon. Persze a fejszerkezete sem volt átlagosnak mondható, ha azt vesszük, hogy a szájsarkából bronz vaddisznóagyarak

álltak ki. Szeme vörösen égett, haja neonzöld kígyók izgó-mozgó fészke volt.

Hogy mi volt benne a legszörnyűbb? Hogy egy ezüsttálcán továbbra is maga előtt tartotta a Ropogós Sajtvirslit kóstolófalatkáit. A tálcája behorpadt Percy gyilkos támadásától, de a virslik sértetlenek maradtak. Sztheinó végigegyensúlyozta őket egész Kalifornián, hogy halála előtt megkínálhassa Percyt. Percy nem tudta, miként maradtak épségben a virslik, de abban biztos volt, hogy ha legközelebb páncélt csináltat magának, az csakis Ropogós Sajtvirsliből lesz. Mert a virsli elpusztíthatatlan.

– Kérsz egyet? – kínálta Sztheinó.

Percy maga elé emelte a kardját:

– Hol a nővéred?

– Ugyan, tedd el azt a kardot! – róttá meg Sztheinó. – Azt hittem, már rájöttél, hogy Mennyei Bronzzal sem lehet huzamosabb ideig kiiktatni bennünket. Kóstolj meg inkább egy Ropogós Sajtvirslit! Akciós a héten, és sajnálnám, ha üres bendővel kelnél át a másvilágra.

– Sztheinó! – jelent meg a második gorgó Percy jobbján, de olyan hirtelen, hogy reagálni sem volt ideje. Szerencsére a második gorgó a nővéreire figyelt, és Percyvel jelenleg nem törődött.

– Mondtam, hogy cserkészd be, és öld meg!

Sztheinó mosolya sokat veszített természetességéből:

– De, Eurüalé... – Úgy ejtette ki nővére nevét, mintha egy faszor lett volna, valamilyen szép nevű allé. – Először miért ne adhatnék neki egy kis kóstolót?

– Mert nem, te hülye! – Eurüalé a tépőfogát kimeresztve Percy felé fordult.

A frizurájától eltekintve – ami zöld viperák helyett korallkígyókból állt – kiköpött úgy festett, mint a nővére. A Bargain Mart-mellénye, a virágmintás ruhája, sőt, még az agyarái is tele voltak

ragasztgatva „50%-os árengedmény!”-matricákkal. A kitűzőjén a következő szöveg állt: „Segíthetek? Megöllek te mocsok, félisten vagyok.”

– Szép kis üldözésbe rángattál bele minket, Percy Jackson – mondta Eurüalé. – De most csapdába estél, és mindenért bosszút állunk!

– A Ropogós Sajtvirslit most csak 2,99 dollár – tette hozzá segítőkészen Sztheinó. – Húszosztály, hármaskor.

Eurüalé vicsorgott:

– Sztheinó, a Bargain Mart csak álca volt! Te egyre hiszeke-nyebb leszel! Tedd le azt a szárnalmas tálcát, és segíts megölni a félistent! Vagy elfelejtetted, hogy ő semmisítette meg Medúzát?

Percy hátralépett. Még tizenöt centi, és lezuhan a mélybe.

– Figyelem, hölgyek! Azt hiszem, ezt már megbeszéltük. Nem *emlékszem*, hogy megöltem volna a Medúzát. Semmire sem emlékszem! Nem köthetnénk békét, és beszélhetnénk inkább a heti akcióról?

Sztheinó sértetten nézett testvéreire, de az ajakbiggyesztést nem volt egyszerű kivitelezni az ormótlan agyarak miatt.

– Én szívesen beszélnék...

– Nem! – meredt vörös szemmel Percyre Eurüalé. – Nem számít, mire emlékszel, és mire nem, tengeristen fia. Érzem rajtad Medúza vérének. Elég halványan, mert megfakult az évek során, de te voltál az utolsó, aki legyőzte őt. És még mindig nem tért vissza a Tartaroszból. Ez a te hibád!

Percynek továbbra sem ment a dolog a fejébe. Ettől az egész „visszatérés a Tartaroszból”-ügytől fejfájást kapott. Ahogy attól is, hogy a golyóstolla karddá változik, hogy a szörnyek valami Köd nevezetű dologgal képesek álcázni magukat, és hogy egy kagylóval benőtt, ötezer éves isten fia volt. De *elhitte*. Hiába törölték ki az emlékeit, tudta, hogy félisten, és hogy Percy Jacksonnak hívják.

Már az első beszélgetéskor, amit Lupával, az anyafarkassal folytatott, elhitte, hogy ez az örült, feje tetejére állt szörny- és istenvilág maga a kőkemény valóság. Ami elég nagy szívás.

– Mit szólnának egy döntetlenhez? – kérdezte Percy. – Én nem tudom megölni magukat, maguk nem tudnak megölni engem. Különbösen is, ha tényleg a Medúza nővérei – azé a Medúzáié, aki kővé változtatta az embereket –, akkor nem kellett volna nekem is régen kővé dermednem?

– Hősök! – mondta undorodva Eurüalé. – Mindig ezt hányják a szemünkre, ahogy az anyánk is! „Ti miért nem tudjátok kővé változtatni az embereket? Bezzeg a nővéretek!” Nagyon sajnáljuk, hogy csalódást okoztunk, öcsi! De a kőbiznisz csak Medúzának ment. Ő volt a család legocsmányabb sarja. Minden jó gént ő örökölt!

Sztheinó sértetten pislogott:

– Anya szerint *én* vagyok a legocsmányabb.

– Hallgass! – csattant fel Eurüalé. – Az a baj veled, Percy Jackson, hogy Akhilleusz jegyét viseled magadon. Ez kissé megnehezíti a likvidálásodat. De ne aggódj, találunk rá módot!

– Kinek a jegyét?!

– Akhilleuszét – mondta vidáman Sztheinó. – *Csodálatos* volt! Gyerekkorában bemártották a Sztüx-folyóba, és a sarka kivételével sebezhetetlenné vált. Valaki téged is bemártott a Sztüxbe, és olyan lett a bőröd, mint a vas. De nem kell aggódnia. A hozzád hasonló hősöknek mindig van egy gyenge pontjuk. Meg kell találnunk, hol van, és kész. Ugye, milyen klassz? Jut eszembe, nem kérsz egy kis Ropogós Sajtvirslit?

Percy megpróbált gondolkozni. Nem emlékezett semmilyen fürdőzésre a Sztüxben, nem mintha bármire emlékezett volna. Nem érezte úgy, mintha bőre vasból lenne, de ez megmagyarázta, hogyan bírta ilyen sokáig a gorgókkal szemben.

Talán azt is túlélné, ha... leugrana a hegyről? Nem akarta megkockáztatni. Legalábbis valami ernyő vagy szán nélkül, ami lassítaná a zuhanást. De talán megtenné egy...

Sztheinó kóstolókkal teli ezüsttálcájára nézett.

Hm...

– Meggondoltad magad? – kérdezte Sztheinó. – Nagyon helyes. Kevertem egy kis gorgóvért a virslikhez, hogy halálod gyors, és fájdalommentes legyen.

Percy torka összeszorult.

– Hozzákeverte a saját vérét a Ropogós Sajtvirslikhez?

– Csak egy egészen kicsit kevertem bele – mosolygott Sztheinó. – Éppen csak bibis lett a karom, de kedves tőled, hogy aggódsz értem. A jobb oldalunkból kifolyó vér minden bajt kikúrál, de a bal oldalunkból csapolt vér halálos...

– Te ősbarm! – sikította Eurüalé. – Ezt nem lett volna szabad elmondanod! Nem fog enni a virslikből, ha elpofázod, hogy megmérgezted őket!

Sztheinó döbbsen állt.

– Nem fog? Még akkor sem, ha gyors és fájdalommentes halála lesz?

– Hagyjuk a témát! – nőttek karmokká Eurüalé ujjai. – Akkor most sokáig fog szenvedni! Kezdd el kaszabolni, amíg meg nem találjuk a sebezhető pontját! Ha legyőzzük Percy Jacksont, még Medúzánál is híresebbek leszünk, és a patrónusunk busásan megjutalmaz bennünket!

Percy megmarkolta a kardját. Tökéletesen kell időzítene a támadást – néhány másodperc kavarodás, a baljával megragadja a tálcát...

Hadd dumáljanak, gondolta.

– Mielőtt felszabdalnának – kezdte Percy –, szabadna megtudnom, ki az az említett patrónus?

Eurüalé gúnyosan elvigyorodott.

– Gaia, ki más?! Ő hozott bennünket vissza a feledésből. Nem fogsz addig élni, hogy találkozhass velem. De a barátaid, odalent, hamarosan szembenéznek a haragjával. A csapatai jelen pillanatban is dél felé masíroznak. Fortuna Ünnepeire felébred, és a félisteneket úgy lenyesi, mint... mint...

– Mint mi az árainkat a Bargain Martban – ajánlotta Sztheinó.

– ÁÁÁ! – Eurüalé a nővére felé lépett. Percy kihasználta az alkalmat. Elkapta a tálcát, leöntötte róla a mérgezett Ropogós Sajt-virsliket, és Árapállal kettévágta Eurüalét a derekánál.

Aztán felemelte a tálat, és Sztheinó a saját, maszatos tükörcképével találta magát szemközt.

– Medúza! – sikított fel.

Eurüalé hiába vált porrá, mint egy visszafagyó hóember, újra összeállt.

– Sztheinó, te barom! – hörögte félkész arccal. – Csak a saját tükörcképed! Kapd el!

Percy kupán vágta Sztheinót, és a gorgó kifeküdt.

Percy meg a feneke alá tette a tálcát, majd az extrém bobozás görög-római istenéhez imádkozva – ha volt egyáltalán ilyen – lecsúszott a hegyoldalon.

II. + PERCY

AZ A NAGY BÜDÖS HELYZET A HEGYISZÁNKÓZÁSSAL, hogy ha mindezt egy nyolcvan kilométer per órás sebességgel száguldó szendvicsestálon teszed, akkor félúton már késő rádöbenni, hogy elcseszett ötlet volt.

Percy majdnem nekiment egy fának, aztán egy sziklának csapódva megpördült, miközben az autópálya felé száguldott. Arról a hülye szendvicstálcáról lefelejtették a szervokormányt.

Hallotta, hogy a gorgók felkiáltanak, és meglátta Eurüalé korallkígyó haját, de nem volt ideje aggódni miatta. A ház teteje hájóorrként jelent meg előtte. Frontális ütközés: tíz, kilenc, nyolc...

Sikerült oldalra kanyarodnia, és nem törte el a lábát. Lesiklott a háztetőn, és kilőtt a levegőbe. Ez volt az a pillanat, amikor Percy és a virlistálca könnyes búcsút mondtak egymásnak, az egyik erre ment, a másik arra.

Miközben az autópálya felé zuhant, a következő rémes jelenet villant át az agyán: szétkenődik egy autó szélvédőjén, és egy ideges ingázó megpróbálja levakarni róla az ablaktörlővel. *Hülye tizenhat évesek potyognak az égből, amikor késésben vagyok!*

Csodák csodája, egy szélroham arrébb fújta, és az autópálya helyett a bokrok közt ért földet. Nem mondhatni, hogy szép landolás volt, de az aszfaltnál mindenesetre százszor jobb.

Percy felnyögött. Szeretett volna ottmaradni, és elájulni. De tovább kellett mennie. Feltápáskodott. A kezét összekarcolta, de nem tört el semmije, és még a hátizsákja is megvolt. Szánkózás közben elhagyta kardját, de tudta, hogy a fegyver töltőtoll alakban hamarosan megjelenik a zsebében – ez is a varázslat része volt.

Felpillantott a hegyre. A gorgók ott virítottak a színes kígyóhajúkkal meg a Bargain Mart-os, világoszöld mellénykéjükben. Ők is elindultak lefelé a hegyoldalon. Percynél jóval lassabban, de biztonságosabban. Azokkal a csirkelábakkal jól lehetett hegyet mászni. Percy úgy számolta, öt perc múlva elérik.

Oldalra tekintett. Drótkerítés választotta el az autópályát a kanyargó utcáktól, kényelmes házaktól és magas eukaliptuszfáktól. A kerítéssel az olyan örülteket akarták távol tartani, akik szendvicstálon szánkóznak az autópályán, de több helyen lyukas volt. Percy simán átmászhat az egyik résen a városba. Esetleg elköthet egy autót, amivel elindulhat nyugatra, az óceán felé. Nem imádott autót lopni, de az elmúlt hetek életveszélyes helyzeteiben „kölszönzött” néhányat – még egy rendőrautót is. Tényleg vissza akarta vinni őket, de fogyócikknek bizonyultak.

Keletre nézett. Ahogy gyanította, az autópálya a hegyen keresztül haladt át. Az alagút két lyuka úgy meredt rá, mint egy óriás koponyájának szemgödre. Középen, ahol az orrnak kellett volna lennie, egy vasajtós betonfal ugrott ki a hegyből, ami egy bunker bejáratára hasonlított.

Valószínűleg innen nyílt a karbantartó alagút. A halandók – ha kiszúrták egyáltalán – legalábbis ezt gondolhatták. De ők nem láttak át a Ködön. Mert Percy tudta, hogy az ajtó más célt is szolgál.

Két páncélos kölyök védte a bejáratot. Tollforgós, római sisak, mellvért, kard, farmer, lila póló és fehér edzőcipő bizarr egyvelegét viselték. A jobb oldalon álló őr lánynak tűnt, de a páncél miatt

ez nem volt egyértelmű. A bal oldali viszont egy keménykötésű srác volt, akinek íj és tegez lógott a hátán. Az örök fanyelű és fémhegyű fegyvereket tartottak kezükben, amik régimódi szigonyra hasonlítottak.

Percy belső radarja hangosan csipogott. Annyi szörnyű nap után végre célba ért. Ösztönei azt súgták, ha bejut az ajtón, biztonságban lesz, méghozzá először azóta, hogy a farkasok délre küldték.

Akkor mitől fél mégis?

A hegyoldalon a gorgók éppen akkor másztak át a társasház tejejére. Hárompercnyire lehettek tőle, vagy még kevesebbre.

Lelkének egyik fele az ajtóhoz akart rohanni. De ahhoz át kellett volna futnia az úton, persze, csak egy rövid sprintről volt szó, simán megcsinálná, mielőtt a gorgók odaérnének.

De a lelke másik fele nyugatra akart menni, az óceán felé. Ahol a legnagyobb biztonságban érezhetné magát. Ahol a legnagyobb lenne az ereje. Az ajtó mellett álló római örök nagyon aggasztották. Valami azt súgta neki: ez nem a te területed, ez veszélyes.

– Természetesen igazad van – szólalt meg mellette egy hang.

Percy ugrott egyet. Először azt hitte, hogy Stexnek sikerült mellé lopakodnia, de az öreg hölgy, aki a bokrok között gubbasztott, még a gorgóknál is gusztustalanabb volt. Egy hippire hasonlított, aki szemetet és rongyokat szedegetve minimum negyven éve él az út szélén. Batikolt ruhából, steppelt paplanból és reklámszatyrok-ból összeeszkábált hacukát viselt. Szürkésbarna, felmosórongyhoz hasonlító, kócos haját, ami úgy folyt le a fejről, mint a sörhab, egy békejeles fejpánttal fogta hátra. Májfoltok és szemölcsök borították az arcát. Mosolygás közben pontosan három fogat lehetett összeszámolni a szájában.

– Ez nem karbantartó alagút, hanem a tábor bejárata – erősítette meg gyanúját.

Percy gerincén hideg futott végig. Tábor. Igen, innen származott. Egy táborból. Talán hazaért. Talán Annabeth itt van a közelben.

De valami nem stimmel.

A gorgók továbbra is a társasház tetején jártak. Sztheinó dadalisan felrikkantott, és Percyre mutatott.

Az öreg hippihölgy felhúzta szemöldökét.

– Nincs sok időd, gyermekem. Gyorsan kell döntened.

– Ki maga? – kérdezte, bár nem volt benne biztos, hogy tényleg tudni akarja. Más se hiányzott neki, mint egy újabb értelmetlennek tetsző halandó, aki szörnyé változik.

– Hívj csak Júniusnak! – szikrázott az idős hölgy szeme, mintha jó viccet mondott volna. – Június van, nem igaz? Rólam nevezték el a hónapot.

– Rendben... nekem mennem kell. Két gorgó üldöz. Nem akarom magát is veszélybe sodorni.

Június a szívéhez szorította kezét:

– Milyen kedves! De ez is a választásodhoz tartozik.

– A választásomhoz... – pislogott idegesen a hegy felé. A gorgók kibújtak zöld mellényeikből. Hátukból szárnyak álltak ki. Rezesen csillogó, kis denevérszárnyak.

Mióta vannak ezeknek *szárnyaik*? Talán csak dekorációs célt szolgáltak, talán túl kicsik voltak ahhoz, hogy a levegőbe emeljék őket. Aztán a két nővér leugrott, és Percy felé kezdett vitorlázni.

Nagyszerű. Más se hiányzott.

– Igen, a döntésedhez – folytatta ráérősen Június. – Itt hagyatsz a gorgóknak, és tovább mehetsz az óceán felé. Garantálom, hogy épségben eljutsz odáig. A tengerben egyetlen szörny sem árthat neked. Új életet kezdhetsz, sokáig élhetsz, sok bajtól és fájdalomtól menekülhetsz meg, amiket a jövőd tartogat számodra.

Percy biztos volt benne, hogy a második lehetőség nem fog tet-szeni neki.

– Vagy?

– Vagy jót cselekedhetsz egy idős hölgygel – felelte. – Azzal, hogy a táborba viszed.

– Magát cipeljem?! – Percy erősen remélte, hogy csak viccel. De Június felhajtotta szoknyáját, és megmutatta dagadt, lila lábát.

– Egymagam nem tudok elmenni odáig – mondta. – Vigyél a táborba! Át az úton, az alagúton és a folyón.

Percy nem tudta, milyen folyóról beszél, de nem tűnt könnyűnek a feladat. Ugyanis Június nem volt pehelysúlyú.

A gorgók tizenöt méterre jártak. Kényelmesen siklottak felé, mintha a vadászat már véget is ért volna.

Percy az idős hölgyre nézett:

– Miért is kell magát a táborba vinnem?

– Kedvességből, Percy! Ja, és azért, mert ha nem teszed meg, az istenek meghalnak, a ma ismert világ elpusztul, és minden barátodat megölik. Persze, te nem emlékszel rájuk, tehát ez nem sokat nyom a latban. De te a tenger mélyén biztonságban leszel...

Percy nagyot nyelt. A gorgók gyilkolásra készen visítva felnevettek.

– Ha a táborba megyek, visszakapom az emlékezetem? – kérdezte.

– Fokozatosan visszanyered az emlékeidet, de figyelmeztetek, hogy sokat vesztesz az üggyel. Például elveszted Akhilleusz jegyét. Akkora fájdalmak, bánatok, veszteségek várnak rád, amekkorákat még nem tapasztaltál. Talán megmentheted a régi barátaidat és a családodat, és visszakaphatod régi életed.

A gorgók közvetlenül a feje fölött köröztek. Talán az idős hölgyet tanulmányozták, megpróbálták beazonosítani az új játékost, mielőtt lecsapnak.

– Mi van az örökkel? – kérdezte Percy.

Június mosolygott.

– Jaj, drágám, simán beengednek! Bízatsz bennük. Na, segítesz egy védtelen, öreg hölgynek?

Percy kételkedett benne, hogy Június védtelen lenne. Legrosszabb esetben ez egy csapda. Legjobb esetben valamilyen teszt.

Percy rühellte a teszteket. Mióta elvesztette az emlékeit, az egész élete egy nagy, kitöltendő tesztfüzet volt. Percy egy ..... volt, aki a .....-ból származott. Úgy érezte magát, mintha ..... lett volna, és ha a szörnyek elkapják, akkor .....

Aztán Annabethre gondolt, régi élete egyetlen biztos pontjára. Meg *kell* találnia!

– Elviszem magát – kapta fel az öregasszonyt.

Könnyebb volt, mint gondolta. Megpróbált nem tudomást venni a bűdös leheletéről és a nyakába csimpaszkodó, kérges tenyeréről. Elért az út első sávjáig. Egy sofőr rádudált. Egy másik kiabált valamit, amit szerencsére elvitt a szél. A legtöbben csak elrántották a kormányt, és mérgesen meredtek rá, mintha Berkeley autópályáin mindennaposak lennének a vén hippinőket cipelő tinik.

Árnyék hullott rájuk. Sztheinó gúnyosan felrikkantott:

– Milyen okos fiú vagy te! Találtál egy istennőt magadnak!

Istennőt?

Június boldogan kacarászott a karjában.

– Hoppácska! – mondta, amikor majdnem elcsapta őket egy autó.

Balról Eurüalé hangja ütötte meg fülét:

– Kapjuk el őket! Két préda jobb, mint egy!

Percy a következő sáv felé ugrott. Valahogy sikerült élve elérnie az elválasztó vonalig. Láta a lecsapó gorgókat, és a szörnyeket kerülgető autókat. Azon gondolkozott, mit láthatnak a halandók az egészből a Ködön át. Két génkezelt pelikánt? Eltévedt sárkányrepülősoket? Lupa, a farkas azt mondta neki, hogy az emberek szinte mindent képesek elhinni, az igazságot kivéve.

Percy a hegyoldalban nyíló ajtó felé rohant. Június minden lépésnél nehezebb lett. Percy szíve ki akart ugrani a helyéből. A bordái sajogtak.

Az egyik ór rájuk kiáltott. Az íjas srác nyílveszőt tett az idegre.

– Ne! – kiáltotta Percy.

De a fiú nem rá célzott. A nyílvesző elsüvített Percy feje fölött. Az egyik gorgó felvonyított fájdalmában. A második ór előreszegett lándzsával integetett Percynek, hogy szedje a lábát.

Ötven méterre voltak az ajtótól. Már csak harmincra.

– Megvagy! – visította Eurüalé. Percy hátranézett, a gorgót pont ekkor találta homlokon a nyílvesző. Eurüalé lezuhant a belső sávba. Egy kamion elcsapta, és jó száz métert vitte az ellenkező irányban, de a gorgó kihúzta fejéből a nyílveszőt, és felröppent a levegőbe.

Percy az ajtóhoz ért.

– Köszí, szép lövés volt! – mondta az őrnek.

– Meg kellett volna halnia! – lepődött meg az íjász.

– Isten hozott a világomban! – suttogta Percy.

– Frank, vidd be őket, ezek gorgók!

– Gorgók? – cincogta a fiú. A sisak takarta az arcát, de tizen-négy-tizenöt éves lehetett. – Az ajtó megállítja őket?

Június kacarászni kezdett Percy karjában:

– Dehogy! Előre, Percy Jackson, át az alagúton, át a folyón!

– Percy Jackson? – A lány sötétebb bőrű volt, göndör haja kikunkorodott a sisak alól. Fialabbnak tűnt Franknél, talán tizenhárom lehetett. Kardhüvely a bokáját verdeste. Mégis úgy beszélt, mintha ő lenne a rangidős tiszt. – Oké, te félisten vagy, de ki ez a... – pillantott Júniusra. – Nem érdekes. Nyomás befelé! Majd én feltartom őket.

– Hazel! Megőrültél?! – ellenkezett a fiú.

– Menjetek! – parancsolta.

Frank idegen nyelven káromkodott egyet – talán latinul? –, aztán kinyitotta az ajtót.

– Gyertek!

Percy az öreg hölgy súlya alatt roskadozva követte, aki *jelentős súlygyarapodáson* ment keresztül. Nem tudta, hogy Hazel hogyan akarja egymaga feltartani a gorgókat, de túlságosan fáradt volt az ellenkezéshez.

A sziklába vajt alagút akkora volt, mint egy iskolai folyosó. Első pillantásra karbantartó alagútnak tűnt az elektromos drótjaival, figyelmeztető tábláival, biztosítékszekerényeivel és dróthálós villanykörtéivel. Amikor beljebb hatoltak, a betonpadlót mozaikpadló váltotta fel. A világítást nádfáklyák biztosították, amik égtek, de nem füstöltek. Pár száz méterre maguk előtt Percy egy napfénykockát vett észre.

Az öreg hölgy addigra nehezebb lett egy homokzsáknál. Percy karja remegett az erőlködéstől. Június latinul énekelgetett magában, mintha egy altatódalt dúdolna, és nagyon zavarta vele Percyt a koncentrációban.

Hátuk mögött a gorgók üvöltései visszhangoztak. Hazel felkiáltott. Percy majdnem eldobta Júniust, hogy visszarohanjon segíteni, de a folyosót zuhanó sziklák robaja rázta meg. Nyekkenést hallott. Ilyesmi hangot adtak ki a gorgók, amikor az áruháiban a fejükre dobott egy rekesz tekegolyót. Hátranézett. Az alagút nyugati vége porfelhőbe burkolózott.

– Nem kéne segítenünk Hazelnek? – kockáztatta meg a kérdést.

– Nem lesz baja! Remélem... – felelte Frank. – Jó a föld alatti módszerekben. Siessünk, mindjárt ott vagyunk!

– Mármost hol?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Június kuncogott:

– Ahová minden út vezet, gyermekem. Igazán kitalálhattad volna.

– A dutyiba?

– Rómába, kisfiam. Rómába.

Percy nem volt benne biztos, hogy jól hall. A memóriájának lóttak, ez igaz. Mióta a Farkas Házban magához tért, az agya sem vágott annyira. De annyit még így is tudott, hogy Róma nem Kaliforniában található.

Tovább rohantak. Az alagút végén egyre erősödött a fény, és végre kiértek a napra.

Percy megdermedt. Pár kilométer széles, tányér alakú völgy fekdült előtte. Alját dombok, aranyló síkok és erdőfoltok tarkították. A közepén lévő tóba tiszta vizű folyó ömlött, de előbb körbefutotta a völgyet, mint egy nagy G betű.

A földrajzi viszonyok alapján akárhol lehettek volna Észak-Kaliforniában. Tölgyek, eukaliptuszok, arany dombok, kéklő ég. Az a nagy hegy – hogy is hívták, Diablo-hegy? – ott állt a távolban, a helyén.

Percy mégis úgy érezte, titkos világba lépett. A völgy közepén, a tó partján, márványfalakból emelt, piros tetős városka állt. Némi-lyik épületnek kupolája volt, másiknak oszlopcsarnoka, mint egy nemzeti emlékműnek. Akadtak aranyajtós paloták nagy kertekkel. A teret oszlopok, szökőkutak és szobrok díszítették. Öt emelet magas római amfiteátrum csillogott a napban egy versenypályát idéző, ovális aréna mellett.

A tó túlsó partján, a nyugatra fekvő dombon, még szebb épületek sorakoztak. Talán templomok, találgatta Percy. A völgyet körbe-ölelő folyón hidakat látott. Észak felől, a hegyek közül indulva, téglából épült boltívek nyújtóztak a városig. Percy először vonat-felüljárónak nézte, aztán rájött, hogy ez bizony vízvezetékhid.